

Typl

Kabinou vzhůru

Vstupní strnutí: pleš. A škleb.
Hodil sem svoji hlavu jako kámen
a pak ji narychlo dobíhal. Kámen
srazil se s pohledy zdola a nedopadl, zůstal

viset v prostoru:

Bylo to v poslední chvíli, dveře se zaklaply hned za jeho zády
a kabina se dala do pohybu, trhla sebou, až ten muž zavrával.

Stačil se sotva chytit: Po lebku holá
tvrdě okrouhlá: pleš
pod čepicí, tím odkrytější

A tam zůstal a stál, jako by sám v sobě něco zadupával.
Nade všema, držel se tyče, zůstal

a zíral dozadu daleko za nás:

Zíral do prázdna a doháněl svůj dech.

Byl na sebe jako tři na jednoho. Hlava chycená pod krkem:

Víc než na ráně,

víc než tady a víc než jenom:

Měl už
svůj věk:
byl v období
sucha
rysů

stará
říše
střední
říše
nová
říše
zářná
dřív než

Jak cenil zuby
a netušil to,
jako potažený kůží
svou vlastní,
dotažený napevno
až k poslednímu svalu,
působil hrůzně,
nelidsky hrůzně.
Škleb
průřezem úst.

Zuby to nejsou.

Vrásky se nahrnou.

Nesejde na krku:

Sejde z mysli.

A na jeho místě?

Zjevně nevnímal

nic
okolo

jen to bušení uvnitř,
drhnutí dechu zdola nahoru,
a zatím jeho hlava
dávno celou svou tíží propadla
do středu pozornosti, divil by se
tomu, nechal si svůj kus vypětí
zatuhnout ve tváři, jako by
vůbec nebyl

nikomu
na očích

A nejen to se mohlo stát. Všechno kolem sebe nějak krouží
a kdo může vyloučit, že jeden z těch kruhů někdy nezatvrdne
a třeba jenom nepatrně nezapadne hloub, než by měl?
To přece stačí. Těžce zadrhnutý poklop, kulatá betonová

deska
zákryt
hlava
zákryt
holá
nálož
úplně
naživo

Jenom
proto
není

žádná
chladná
úvaha

dost
chladná

Už v příštím okamžiku, říkáš si v každém příštím okamžiku.

(Ale jen jednou za čas.)
(Zrada je vždycky v tom, která bije.)

Terč:

Nakonec to musel zjistit. Příliš mnoho pohledů. Odevšad, i když jsem se
možná díval jenom já sám. Ale jestli to byla bolest, tak už ji mohl nechat
ustoupit. Skrýt zuby. Povolit. Změnit výraz. A jak rychle ztratil prokreslení!
Obraz se sundal ze stěny a nechal po sobě jen matně patrný rám.

Kdo teď za něho projde mi hlavou?

A pak se ten muž posadil a nezbylo po něm nic.
Bylo to otřesné, jako by se vše rozplynulo. Každý z nás
jako by zmizel. A dokonce ani skrz okna nebylo nic
vidět, protože kabina už delší chvíli projížděla mlhami.
Stoupala asi někam vzhůru, k horskému hřebeni,
a mohlo se zdát, že je úplně prázdná.

Kolik sluncí takhle vyhaslo ve sluncí?

Jaromír Typl (1973). Svoji poezii vydal v souboru *Ztracené peklo (1994)*, prózy *Pohyblivé prahy chrámů (1991)*, *Opakem o překot (1996)* a ve spolupráci s různými výtvarníky uskutečnil řadu bibliofilských tisků. Žije v Liberci a v Nové Pace.